

Οφείλει η Εκκλησία μας τη διδασκαλία της στον

Αναφορά σε ανιστόρητη και

αντιεπιστημονική μελέτη.

Γράψαμε επανειλημμένως για την προσπάθεια κάποιων προσώπων, κύκλων και ομάδων να μειώσουν την χριστιανική μας πίστη με διάφορες σοφιστείες, ότι δήθεν η χριστιανική διδασκαλία είναι δάνειο από άλλες θρησκείες και φιλοσοφίες. Μια από αυτές τις ομάδες είναι και οι λεγόμενοι «αρχαιολάτρες», πολλοί από τους οποίους δείχνουν να σέβονται την Ορθοδοξία μας, αλλά πάνω από αυτή θέτουν το «αρχαιοελληνικό κλέος». Αποκαλυπτική είναι η από τηλεοράσεως ομολογία γνωστού «αρχαιολάτρη», ότι «θρησκείες μπορούμε να δημιουργήσουμε όσες θέλουμε, Ελλάδα άλλη δε μπορούμε να δημιουργήσουμε». Και φυσικά «αυθεντική Ελλάδα» γι' αυτόν και για όλους τους «αρχαιολάτρες» είναι μόνο η αρχαία προχριστιανική Ελλάδα.

Από την μελέτη των γραπτών των «αρχαιολατρών» μπορεί κανείς να διακρίνει, εκτός από τη σκληρή γραμμή των περισσότερων κατά της Εκκλησίας μας, οι

οποίοι θεωρούν τον Χριστιανισμό ως «ξένο σώμα στο σώμα του Ελληνισμού» και την άποψη, ότι το «αρχαιοελληνικό κλέος» συνεχίζεται στην Ορθοδοξία, έως έναν βαθμό, στο μέτρο που αυτή δεν «διέστρεψε» και «αλλοίωσε» τα θρησκευτικά και φιλοσοφικά στοιχεία, που υποτίθεται ότι πήρε από τον αρχαιοελληνικό πολιτισμό. Κάποιοι μάλιστα θέλουν να «βλέπουν» και στα λαϊκά δρώμενα (που δεν έχουν καμιά σχέση με την αυθεντική βίωση της ορθοδόξου ζωής) επιβιώσεις του «αρχαιοελληνικού πολιτισμού», όπως τα καρναβάλια, τα αναστενάρια, οι φωτιές του Αϊ- Γιάννη, τα κάλαντα κ.ο.κ.

Στην εφημερίδα των Αθηνών «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ», τον περασμένο Μάρτιο, δημοσιεύτηκε σε συνέχειες βιβλίο του κ. Γ. Σακελλαρίου, καθηγητή της Φιλοσοφίας, με θέμα: «Πυθαγόρας, ο Διδάσκαλος των αιώνων». Η δημοσίευσή του στην εφημερίδα είχε τον τίτλο: «Η επίδρασις του Πυθαγορισμού επί την Χριστιανικήν θρησκείαν». Μέσω αυτού ο συγγραφέας, προσπαθεί να αποδείξει ότι ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος και η φιλοσοφία του επέδρασαν καταλυτικά στην διαμόρφωση της χριστιανικής διδασκαλίας. «Βλέπει» μέσα στα χριστιανικά δόγματα «ολοφάνερη» την πυθαγόρεια φιλοσοφία!

Το ζήτημα των υποτιθέμενων δανείων της αρχαιοελληνικής φιλοσοφικής και θρησκευτικής παράδοσης, αλλά και τα υποτιθέμενα δάνεια από άλλες θρησκείες και παραδόσεις, στην χριστιανική διδασκαλία είναι μεγάλο και δε μπορεί να εξαντληθεί στη μικρή αυτή ανακοίνωσή μας. Όμως για λόγους πάντοτε ποιμαντικούς και για την ενημέρωση των πιστών μας, θα παραθέσουμε ορισμένες σκέψεις, ώστε να καταδειχθεί ότι ο ένσαρκος Λόγος του Θεού, η σαρκωμένη Σοφία του Θεού, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός δεν είχε την παραμικρή ανάγκη να δανειστεί τη σοφία του πτωτικού κόσμου για να διδάξει την αλήθεια στην σκοτισμένη από την αμαρτία ανθρωπότητα.

Ο Πυθαγόρας υπήρξε όντως ένας μεγάλος φιλόσοφος του αρχαίου προχριστιανικού κόσμου και το φιλοσοφικό του σύστημα επέδρασε σε μεγάλο βαθμό στους σύγχρονους του και στους μεταγενέστερους φιλοσόφους. Συγκαταλέγεται στους λεγομένους προσωκρατικούς φιλοσόφους και έζησε σε μια ταραγμένη μεταβατική πολιτική και πνευματική περίοδο, όπου ο ελληνισμός είχε αρχίσει να απαγκιστρώνεται από τον σκοτεινό μεσαίωνα της αρχαιότητας και να χρησιμοποιεί το νου και την επιστήμη προκειμένου να ερμηνεύσει τα μυστήρια του κόσμου. Καταγόταν από τη Σάμο, αλλά οι πολιτικές συνθήκες τον έσπρωξαν να εκπατριστεί, να ταξιδέψει στην Ανατολή, όπου μύηθηκε στις εκεί μυστηριακές θρησκείες, για να καταλήξει τελικά στην Ιταλία, στον Κρότωνα, όπου ίδρυσε την περίφημη σχολή του. Και ενώ θα περίμενε κανείς, σε μια εποχή της πνευματικής απελευθέρωσης, να έχει η σχολή του ανοικτό χαρακτήρα, εκείνος προτίμησε να

δώσει σ' αυτήν κλειστό και μυστικιστικό. Ελάχιστα έως μηδαμινά πράγματα γνωρίζουμε γι' αυτήν. Επίσης ελάχιστα από τα συγγράμματα του Πυθαγόρα έφτασαν μέχρις εμάς, κυρίως από τους μαθητές του. Από αυτούς κυρίως γνωρίζουμε ότι κυρίαρχο θρησκευοφιλοσοφικό πνεύμα στη σχολή του Πυθαγόρα ήταν ο ορφισμός, για τον οποίο κάναμε εκτενή λόγο και αναλύσαμε σε προηγούμενη ανακοίνωσή μας. Εδώ απλά αναφέρουμε πως πρόκειται για νοσηρό μυστικιστικό σύστημα, που έβριθε απίστευτων παραλόγων και δεισιδαιμονικών στοιχείων. Φτάνει μόνο να μελετήσει κάποιος τη δράση των διαβόητων Ορφεοτελεστών στην αρχαιοελληνική κοινωνία των μέσων και των ύστερων χρόνων.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι οι κύριοι βιογράφοι το Πυθαγόρα είναι οι νεοπλατωνικοί μάγοι Πορφύριος και Ιάμβλιχος, οι θεμελιωτές της μαγείας και της θεουργίας στα ύστερα χρόνια. Αυτοί υποτίθεται ότι διέσωσαν τη φιλοσοφία του, είναι όμως αποδεδειγμένο ότι στην ουσία στήριξαν το δικό τους μαγικοφιλοσοφικό σύστημα στο όνομα εκείνου! Εκείνοι ευθύνονται για τα παιδαριώδη μυθικά στοιχεία, που προσέδωσαν στον Πυθαγόρα! Και μόνο αν μελετήσει κάποιος την «πληροφορία» του Πορφυρίου για τους θρησκευτικούς καθαρμούς του στην Κρήτη, από τους εκεί μάγους του Ιδαίου Άντρου θα καταλάβει το μέγεθος της μυθολογίας και της δεισιδαιμονίας, που έδωσαν σε αυτόν οι νεοπλατωνικοί μάγοι, επτακόσια χρόνια μετά!

Στο πυθαγόρειο θρησκευοφιλοσοφικό σύστημα είναι εντεταγμένα πλήθος δοξασιών από τα ανατολικά θρησκευόμενα, με προεξάρχουσα την πίστη στη μετενσάρκωση, η οποία είναι πέρα για πέρα ξένη προς την χριστιανική διδασκαλία. Πως είναι δυνατόν οι Χριστιανοί να υιοθετούσαν δοξασίες σαν κι αυτήν; Ποια σχέση επίσης μπορεί να έχει η μαθηματική ερμηνεία του σύμπαντος, (διότι ο Πυθαγόρας υπήρξε σπουδαίος μαθηματικός), την οποία έδωσε ο έλληνας φιλόσοφος με τον συγκλονιστικό λόγο του Κυρίου μας «Εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η ζωή», με τον οποίον ανακεφαλαιώνει και αποκαλύπτει στο πανάγιο πρόσωπό του την καθολική αλήθεια για τον Θεό, τον κόσμο και τον άνθρωπο; Ποία δε σχέση μπορεί να έχει η περί «αθανασίας» διδασκαλία του, ότι μπορεί δήθεν ο άνθρωπος να αποκτήσει προοδευτικά την «αθανασία», στοχαζόμενος την αρχή της τάξεως, που αποκαλύπτεται ότι διέπει το σύμπαν και ρυθμίζει την κίνηση των ουράνιων σωμάτων και εφαρμόζοντας την κοσμική τάξη στον εσωτερικό του κόσμο, με την αθανασία και αιωνιότητα που μας χάρισε ο Χριστός με την ανάστασή του; Θέλει να αγνοεί ο κ. Γ. Σακελλαρίου, ότι στην εποχή που έγιναν τα υποτιθέμενα «δάνεια», ο Χριστιανισμός διώκονταν μέχρι εξοντώσεως από τους ειδωλολάτρες αυτοκράτορες της Ρώμης, κατά παρότρυνση των αδίστακτων ειδωλολατρικών ιερατείων! Πως είναι δυνατόν να επιζητούσαν οι Χριστιανοί να στηρίξουν τη

διδασκαλία τους στις δοξασίες των διωκτών τους; Τα «δάνεια» λοιπόν αυτά που «βλέπει» ο κ. Γ. Σακελλαρίου είναι στην ουσία καταγεγραμμένες δοξασίες των νεοπλατωνικών μάγων και των ανατολικών θρησκευμάτων, διότι ως γνωστόν ο νεοπλατωνισμός έχει πολλά δάνεια (και) από τον Χριστιανισμό. Ο νεοπλατωνισμός είναι η ύστατη αγωνιώδης προσπάθεια των εθνικών να αντιμετωπίσουν την ραγδαία εξάπλωση του Χριστιανισμού και γι' αυτό προσπάθησαν να προσεταιριστούν αποσπασματικές χριστιανικές αντιλήψεις, προκειμένου να ανακόψουν τη θαυμαστή μεταστροφή των ειδωλολατρών στη νέα πίστη.

Τελειώνοντας τη σύντομη αυτή αναφορά μας στον Πυθαγόρα και το σύστημά του, καθώς και στην προσπάθεια κάποιων να παρουσιάσουν μέρος της χριστιανικής διδασκαλίας ως δήθεν κλοπή από την πυθαγόρεια διδασκαλία, συστήνουμε στους πιστούς μας να μη δίνουν σημασία. Κι' αυτό διότι είναι όχι μόνο αβάσιμος ο ισχυρισμός αυτός, αλλά επί πλέον επιχειρείται να μειωθεί το κύρος του αιωνίου και μοναδικού Σωτήρος και Διδασκάλου Ιησού Χριστού. Να μειωθεί η πίστη ότι στην Εκκλησία διδάσκεται η όντως αλήθεια. Να υπερτιμηθεί το προχριστιανικό ειδωλολατρικό παρελθόν σε βάρος του Χριστιανισμού!

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και Παραθρησκειών

Ο υπεύθυνος

Αρχ. π. Παύλος Δημητρακόπουλος

Ο Γραμματέας

κ. Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Εν Πειραιεί τη 24η Απριλίου 2014

Πηγή: impantokratoros.gr